

A párbeszéd-től a közösségig

Érdekes megfigyelni, hogyan tükröződik a világtörténelem az egyház életében: hogyan jelentkeznek benne a változó korok fölfedezései, konfliktusai, megoldáskeresései, sikerei és kudarcai. Egyrészt: hogyan reagál az egyház korának eseményeire, jelenségeire, divatossá váló ideológiáira? Másrészt: hogyan épülnek bele ezek a gondolatok, megoldáskeresések az egyház belső életébe?

Jól példázza ezt a keresztény szociális tanítás kibontakozása az elmúlt száz esztendőben. Egy évszázada a Rerum novarum még szokatlan vállalkozásnak számított. XIII. Leó pápa a keresztény erkölcsi elvek alapján összegezte az egyház álláspontját az égetővé vált társadalmi kérdésekben. A szentszéki és püspökkari megnyilatkozások azóta egyre gyakrabban foglalkoznak a társadalmi igazságossággal, a békével, a nemzeti és nemzetközi összefogással, újabban a természet védelmével. A II. Vatikáni zsinat szellemében igyekszik az egyház szolgálni az emberi haladás ügyét.

Az egyház sikraszáll az élet, a személyek és csoportok jogai, a kisebbségek, az elnyomottak, a szegények védelmében. S az emberiségért vállalt felelőség- és küldetéstudat hat magára az egyházra is, s jelentősen átformálta a keresztények egyéni és közös életét.

A mi korunk egyik legerősebb hatalmává lett a hírközlés, a tömegkommunikáció, a mindent előntő információ-áradat. Áldás lesz-e vagy pedig átok a jövő emberének? Azon fordul, hogy helyesen, tehát erkölcsösen, a közös javára használják-e föl, vagy gonosz, emberpusztító egyéni érdekek kiszolgálójává aljasítják.

A II. Vatikáni zsinat érdeklődése s az azóta hozott intézkedések, közzétett dokumentumok jelzik, hogy az egyház fölfigyelt erre az új nagyhatalomra, amely elősegítheti a haladást, de el is nyomoríthatja az embert. Az információs és távközlési technika robbanásszerű fejlődése ma még beláthatatlan távolokat nyit elénk. Az egyház eddigi megnyilatkozásai leszögezték az alapelveket, meghatározták az egyház helyét a tömegkommunikációban s a tömegkommunikáció feladatkörét az egyház életében. A folyamat bizonyára még korántsem ért véget — a következő évtizedek során talán kibontakozik a tömegkommunikáció keresztény elmélete és gyakorlata.

Az alapokat lefektették az eddigi megnyilatkozások. Isten: Szentháromság, a szeretet egysége, aki ebbe az egységbe hívja, várja az emberiséget is. Isten: Kommunió, s Krisztus, a világ üdvözítője a legfőbb Kommunikátor. Kommunió nincs kommunikáció nélkül, közösség nincs párbeszéd nélkül. A tömegkommunikáció csodálatos lehetőséget kínál arra, hogy a különböző emberek, népek és népcsoportok közelebb kerüljenek egymáshoz.

Ennek az Isten-akarta kommunikációnak középpontjában a párbeszéd, a különbözőképpen vélekedő, különböző nézeteket képviselő emberek véleménycsereje áll. Az egyház ezért alapvetőnek tartja a szabad vélemény-nyilvánítás jogát, és sürgeti a párbeszédet nemcsak az egyházon belül, de a katolikusok és a többi keresztények, a katolikusok és a nem vagy másképpen hívők, végső soron minden jóakarató ember között.

A Vigília is szeretné ezt a párbeszédet szolgálni, ezért vállalkozik időnként olyan cikkeket közzéadásra is, amelyek nem mindenben tükrözik a szerkesztőség álláspontját, de őszinte igazságkereső szándékkal íródtak. Ehhez a párbeszédhez kérjük olvasóink megértését és támogatását, nyitott érdeklődését, de várjuk kritikus megjegyzéseiket is. Hitünkhez és az egyházi tanítóhivatalhoz hűségben szeretnénk meghallgatni mások véleményét is rólunk, közös dolgainkról — a II. Vatikáni zsinat szellemében, annak a nagy Kommunióknak erősítésére, amelynek forrása és végcélja maga a Szentháromság.

Lukács László